

Praznik bl. A. M. Slomška

PRIROČNIK

31

SVETOST PRENAVLA SVET
150-letnica smrti blaženega Antona Martina Slomška

Duhovna priprava na Slomškovo nedeljo 2012

MARIBOR 2012

31. Praznik bl. A. M. Slomška

SVETOST PRENAVLJA SVET
150-letnica smrti blaženega Antona Martina Slomška

Avtorji: dr. Marjan Turnšek, nadškof metropolit,
Jože Goličnik,
Miha Herman,
mag. Alojz Kačičnik

odgovarja: Jože Goličnik, pastoralni vikar in stolni kanonik

izdajatelj: Nadškofija Maribor, Pastoralna služba
založnik: Slomškova družba d.o.o.
lektoriranje: dr. Fanika Krajnc – Vrečko
prelom in priprava za tisk: Andrej Šauperl
naklada: 850 izvodov

– Iz Slomškovega življenja...

- 1800 – rojen na posestvu Slom v vasi Uniše, župnija Ponikva (26. 11.)
- 1811 – odšel v mestne šole: Celje, Ljubljana, Senj, Celovec
- 1821 – vstopil v bogoslovje v Celovcu
- 1824 – v Celovcu posvečen v duhovnika (8. 9.); novo mašo pel v Olimju (26.9.)
- 1825 – kaplan na Bizeljskem
- 1827 – kaplan v Novi Cerkvi (21. 3.)
- 1829 – spiritual v krško-lavantinskem bogoslovju v Celovcu
- 1838 – nadžupnik in dekan v Vuzenici (27. 10)
- 1844 – kanonik v Št. Andražu (1. 10)
- 1846 – opat in mestni župnik v Celju (25. 4.)
- 1846 – posvečen za lavantinskega škofa v Salzburgu (5. 7.)
- 1859 – prenos škofijskega sedeža v Maribor (4. 9.)
- 1859 – otvoritev bogoslovja v Mariboru (14. 10.)
- 1862 – umrl v Mariboru (24. 9.)
- 1926 – začetek škofijskega procesa za beatifikacijo (25. 3.)
- 1941 – prenos Slomškove krste iz grobnice na mestnem pokopališču (danes Ljudski vrt) v kriptu frančiškanske cerkve (21. 6.)
- 1978 – prenos krste v grobnico v stolnici (7. 10.)
- 1995 – ekshumacija in prenos krste v kapelo Sv. Križa v stolnici
- 1996 – Papež Janez Pavel II. Potrди herojske kreposti škofa A. M. Slomška (13. 5.)
- 1996 – Papež Janez Pavel II. Obišče stolnico in moli na Slomškovem grobu (19. 5.)
- 1998 – Papež Janez Pavel II. Potrди in sklene postopek za Slomškovo beatifikacijo (3. 7.)
- 1999 – drugi pastoralni obisk papeža Janeza Pavla II. In Slomškova beatifikacija (19. 9.)

UVOD

SVETOST PRENAVTLJA SVET

Bliža se vrhunec letošnjega praznovanja Slomškovega leta ob 150-letnici njegove smrti. Da bi priprava zajela čim več ljudi, smo se letos odločili, da bodo prve tri nedelje v septembru priprava na obhajanje Slomškove nedelje, 23. septembra 2012. Ves mesec nam bo Slomšek vodnik po poti svetosti, ki vodi v objem troedinega Boga.

Ob prvem obisku Janeza Pavla II. v Sloveniji, meseca maja 1996, smo Slovenci, posebej pa še katoličani takratne mariborske škofije, srčno želeli, upali in pričakovali, da bo na mariborskem letališču, kjer se je pri veličastnem evharističnem slavlju srečal s krajevno Cerkvijo mariborske škofije, že slovesno razglasil Antona Martina Slomška za blaženega. A čas še ni dozorel, razglasitve ni bilo. Danes že blaženi sveti oče Janez Pavel II. je vedel, kaj pričakujemo. Razveselil nas je z napovedjo, da se bomo kmalu spet srečali na slovesni razglasitvi božjega služabnika Antona Martina Slomška za blaženega. Srečanje je postalo prava duhovna priprava na ta dogodek. Tako je nagovoril sto tisoč glavo množico: »Dragi bratje in sestre! Vsak človek je poklican k svetosti, poklican, da oblikuje človeštvo, ki ga prenavlja Božja slava. Vernik pa je v moči krsta postavljen za pričevalca tistega nadnaravnega upanja, ki je opora na človekovem romanju po zemlji, tako pogosto zaznamovanem s preizkušnjami in trpljenjem. Na drugem vatikanskem koncilu je Cerkev jasno povedala, da so vsi kristjani, naj bodo katerega koli stanu ali položaja poklicani k polnosti krščanskega življenja in k popolni ljubezni (C 40).«

Svetniki so najbolj verodostojni pričevalci za resničnost evangelija; svetniki so v življenje prevedeni evangelij, čudovito odsevanje samega Kristusovega življenja (B 111,1). »Kakor v preteklosti tako se mora svetost živo in radostno utelešati v življenju. Mnoge slovenske matere in mnogi slovenski očetje so si zaslužili, da so posebej omenjeni v narodni zgodovini, saj so dali zgled krščanske doslednosti. Svetost je tista prava sila, ki je sposobna spremeniti svet« (Janez Pavel II.: Govori v Sloveniji, 35).

Vse leto stopa pred nas blaženi škof Anton Martin Slomšek kot svetla luč, ki nam razsvetljuje pot našega krščanskega življenja. Želimo si, da bi nas podpiral njegov zgled in da bi njegova podoba ne ostala le v cerkvah in veličastnih proslavah, »ampak da bi šla z nami v tihe domače kote, da bi se vanjo odelo naše hrepenenje po svetosti« (dr. France Sušnik 1935).

V septembrskih nedeljah nam bo blaženi škof Anton Martin Slomšek z Božjo in svojo besedo, predvsem pa s svojim svetniškim zgledom kazal pot prave svetosti.

Na prvo nedeljo bomo občudovali Slomškovo skladnost med besedami in dejanji. Vse, kar je ljudem govoril in kar jim je napisal, je najprej sam živel. Led ne more prižgati ognja, le kdor gori za Boga, lahko prižiga plamen vere pri njenih iskalcih. Kar je mislil, kar je govoril, ni prihajalo le iz njegovih ust ampak iz njegovega z Bogom napolnjenega srca.

Vera je Božji dar in zato neprecenljiv zaklad. Vodilo blaženega Antona Martina Slomška: »Sveta vera bodi vam luč, materni jezik pa ključ do zveličavne narodove omike« nam bo v Letu vere, ki ga bomo začeli letošnjega oktobra, moralo postati naše vodilo, Slomšek pa naš učitelj, vodnik in priprošnjik pri vseh naših korakih nove evangelizacije slovenskega naroda.

Z živo vero in neomajnim zaupanjem v Božjo pomoč je blaženi Anton Martin Slomšek opravil veliko delo. Bil je potrpežljiv, vztrajen in popolnoma v Božjo voljo vdan pastir svojega ljudstva. Tudi v tem bo naš učitelj in vodnik.

»Blaženi Slomšek nas ob jubileju svoje blaženi smrti vabi, da poživimo zavest in željo po svetosti. Sam je svetništvo dojemal kot način življenja, ki Bogu omogoči, da človeku podari milost nebes. Nad nebesi je bil preprosto očaran, sicer ne bi zapisal: 'Naj velja, kar hoče, nebesa morajo biti naša.' Geslo Slomškovega leta 'Svetost prenavlja svet', ki je tudi geslo Slomškove nedelje, nas želi usmeriti v najpomembnejše v življenju kristjana, ki je, postati svetnik« (msgr. Marjan Turnšek).

Jože Goličnik

NEDELJA, 2. 9. 2012
Božja beseda: 22. nedelja med letom, leto B

Jože Goličnik

PRI DELU ROKE, PRI BOGU SRCE

Uvod v sveto mašo

Mesec september vsako leto diha s Slomškom. Na začetku meseca se spominjamo prenosa škofijskega sedeža v Maribor, 19. septembra je bil Slomšek slovesno razglašen za blaženega, 24. september je dan njegove smrti in začetek domovanja pri Očetu. V letošnjem Slomškovem letu se ne bomo na njegovo nedeljo pripravljali le s tridnevnicco pred praznikom, ampak bomo pripravili posvetili prve tri septembrske nedelje.

Čist mora biti človek, ki želi stopiti pred Boga. Stopili smo v svet kraj, kjer nas bosta Božja beseda in evharistična daritev tesno povezali z Bogom, z brati in sestrami po veri. Za srečanje z živim Bogom pa ni dovolj, da smo dostojno oblečeni, umiti in čisti. Ni dovolj, da le z usti priznamo svojo grešnost, potrebno je, da odpremo svoje srce, da vanj vstopi. Priznajmo, da smo bili velikokrat daleč od Boga. Iz našega grešnega srca so prihajale slabe misli, želje, besede in dejanja. Prosim Gospoda, da očisti naša srca in pripravi prostor za živega Boga.

Nagovor

Drage sestre, dragi bratje! Kadar Jezus zbere okrog sebe ljudi in svoj govor začne z besedami: »Poslušajte me vsi in doumite,« in jih še podkrepi z zahtevo: »Kdor ima ušesa, naj poslušá« je znamenje, da želi povedati nekaj zelo pomembnega.

Jezusu je jasno, da mnogi ne bodo razumeli njegovih besed ali pa jih bodo sprejeli z nejevoljo. Sprejetje in pravo razumevanje svojega govora, kar smo slišali v današnjem evangeliju, je pričakoval predvsem od svojih učencev. Ti so hodili z Jezusom, se učili živeti njegovo življenje in biti poslušni Božji besedi.

Poslušanje današnjega evangeljskega odlomka je mogoče pri nekaterih izmed vas zbudilo vprašanje: Zakaj poslušamo zgodbo o starih judovskih predpisih glede umivanja in uživanja hrane? To niso naša vprašanja. Kljub vprašanju, ki se nam porajajo, Jezus govori: »Poslušajte me vsi!«

Jezusov pogled v današnjem evangeliju je usmerjen v zakulisje našega življenja. Ne ustavlja se le na naši zunanji podobi, ampak se zazre v človekovo srce, iz katerega izhaja vera, upanje, ljubezen, potrpežljivost, požrtvovalnost, a tudi jeza, sovraštvo, zavist, prepirljivost. Ljudje Boga častimo z ustnicami, a naše srce je velikokrat daleč od njega. Umivamo si roke, a misli so velikokrat polne nevoščljivosti, hudobije, zaničevanja, sovraštva in pohlepa.

Jezus nas gleda v srce. V njem odkriva nepopolnost in nasprotja, ki niso združljiva z življenjem po evangeljskih načelih. So ljudje, ki so vsak dan v cerkvi, a ko pridejo iz cerkve, radi slabo govorijo o drugih, so zavistni in prepirljivi. So kristjani, ki so zavzeti za pomoč ljudem v daljnih deželah, a ne vidijo svojega soseda, ki je v stiski. Tudi duhovniki in škofje znamo lepo razlagat Jezusov evangelij, a naše življenje vedno ne potrjuje naših besed.

Jezus je v svojih govorih vedno poudarjal, da mora v človeku biti soglasje med njegovimi besedami in dejanji. Človekova zunanost mora razodevati človekovo notranje razpoloženje. Jezus je nam najlepši zgled popolnega soglasja med besedami in dejanji, med njegovo zunanjo in notranjo podobo. Bog človeka kliče in vabi, da hodi po poti Jezusa Kristusa, našega Gospoda. Vsi smo poklicani k polnosti krščanskega življenja, k popolni ljubezni in

svetosti. Prav s pristnim krščanskim življenjem največ prispevamo k temu, da življenje postaja bolj človeško.

Tisti, ki so najbolj zvesto sledili Kristusu, so svetniki. V letošnjem Slomškovem letu nas prvi svetnik vodi na pot polnosti življenja, na pot svetosti.

Življenjepisec blaženega Antona Martina Slomška dr. Franc Kovačič pravi: »Če si natančno ogledamo Slomškovo življenje in delovanje, lahko opazimo dvoje: Prvič, želi, da bi po njegovem zgledu bili dobri, pridni, pobožni, srečni na tem in onem svetu. Osnovna misel njegovih del in spisov je: vse naše življenje bodi posvečeno Bogu in bližnjemu. Drugič pa vidimo čudovito skladnost med Slomškovimi besedami in njegovim dejanjem. Če beremo Slomškove spise, zlasti njegove pridige, vzgojne sestavke, pesmi, takoj čutimo: To ni samo naučeno, dobro namišljeno in lepo povedano, temveč izraz lastnega doživetja, to prihaja iz globine srca, to je bilo najprej pri njem doživeto, potem šele povedano. Iz vseh njegovih spisov diha globoka, pristna pobožnost in miloba, iskrena ljubezen do Boga in ljudi, zlasti do mladine in srčna želja dvigniti svoje ljudstvo ter ga privedi k Bogu« (Franc Kovačič: A. M. Slomšek, str. 2999).

Slomšek mladeničem svetuje: »Hočeš li, bratec moj, srečno živeti, uči se za zlahkno srce skrbeti. Iz srca pozdravi vsako jutro Boga in izroči mu svoje srčne želje; vsak večer Boga srčno zahvali za vse, kar si prejel. Ves dan naj bodo pri delu tvoje roke, pri Bogu pa tvoje srce in srečno bo tvoje življenje ... Za samo srce te Bog prosi, rekoč: Moj sin, daj meni svoje srce in glej na moja pota. Blagor vsem, ki so čistega srca; Boga bodo gledali« (A. M. Slomšek, Življenja srečna pot, Gorica 1928, 36, 42).

Učitelj je vprašal svoje učence, kaj je po njihovem mnenju najbolj dragocena človekova lastnost. Odgovarjali so: pamet, človekove tehnične sposobnosti, da lahko govori, logično misli ... Na koncu pa pravi eden izmed učencev: Za mene je pa najbolj dragocen človek, ki ima dobro srce. Ta odgovor, je rekel učitelj, mi je najbolj všeč.

Prošnje vernikov

Nebeški Oče, ti si pravičen in usmiljen. Vabiš nas, da sledimo tvojemu Sinu. Daj nam moč in pogum, da bo naše srce gorelo za tvojo ljubezen:

1. Podpiraj svetega očeta Benedikta XVI. in naše škofe pri naporih za novo evangelizacijo razkristjanjenega sveta.
2. Na priprošnjo prvega mariborskega škofa blaženega A. M. Slomška pomagaj mariborski metropoliji in nadškofiji, ki ju težijo težka bremena, da bosta prenovljeni in osvobojeni postali luč vere in temelj krščanske kulture.
3. Usliši naše prošnje, da bo blaženi škof Anton Martin Slomšek postal luč svetosti za vse narode in ljudstva katoliške Cerkve.
4. Podari Duha modrosti našim voditeljem, da bodo v težkih razmerah moralne in materialne krize zmogli vzpostaviti razmere medsebojnega zaupanja in solidarnosti.
5. Utrdi naša srca, da bomo po tvoji besedi in milosti vedno živeli po tvojih zapovedih.
6. Spomni se pokojnih škofov in duhovnikov, ki so v lavantinski in mariborski škofiji kot dobri pastirji služili Božjemu ljudstvu; daj jim večno plačilo v nebesih.

Nebeški Oče, bodi pri nas, prisluhni našim prošnjam danes in jutri in vedno. To te z zaupanjem prosimo po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

MOLITEV ZA SLOMŠKOVO KANONIZACIJO

Nebeški Oče!

Blaženi škof Anton Martin Slomšek

je luč na poti našega krščanskega življenja.

Naj nas spremlja njegov zgled in podpira njegova priprošnja,
da bomo v edinosti s teboj in med seboj napredovali
v veri, upanju in ljubezni in bodo uslišane naše prošnje
za njegovo kanonizacijo.

To prosimo po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Oče naš... Zdrava Marija... Slava Očetu...

Blaženi Anton Martin Slomšek,
prosi za nas!

NEDELJA, 9. 9. 2012
Božja beseda: 23. nedelja med letom, leto B

Miha Herman

SVOJE VERE NE ZADRŽUJTE

Uvod v sveto mašo

Kot kristjani smo se zbrali k obhajanju sv. maše na 23. navadno nedeljo. Bogoslužje je izraz naše vere v Troedinega Boga, a nas hkrati vabi, da bi svojo vero poglobili. V 2. berilu bomo tudi danes kot prejšnjo nedeljo prisluhnili apostolu Jakobu, ki nam bo spregovoril o uresničevanju vere v Jezusa Kristusa sredi življenja. Naroča nam, naj svojo vero ohranjamo in jo prečiščujemo, naj je ne združujemo s pristranskostjo, s sebičnostjo. Svetniki so nam zgled življenjske vere. Te dni se s posebnim spoštovanjem spominjamo blaženega Antona Martina Slomška, saj mineva 150 let od njegove smrti.

Mi pa se vprašajmo: Kako smo preživeli ta teden? Smo svojo vero živeli ali jo samo izrekli? Obžalujmo vse, kar ni bilo prav ter prosimo Boga odpuščanja in pomoči.

Nagovor

»Moji bratje, svoje vere v našega Gospoda Jezusa Kristusa, Gospoda veličastva, ne združujte s pristranskostjo.« Tako smo slišali apostola Jakoba v 2. berilu. Spregovoril je torej o veri in nevarnosti, da bi to vero naredili po svoje, sebično, z naklonjenostjo do bogatih, spregledali pa revne in drugače uboge.

V svet vere so nas večinoma popeljali starši po zakramentu svetega krsta. Preko družinske vzgoje, verouka in osebnega iskanja smo tudi v veri bolj ali manj rasli. Za njo nosimo po meri našega spoznanja in možnosti tudi osebno odgovornost, da jo posredujemo naprej: otrokom in vnukom, svojim bližnjim in tistim, h katerim nas Bog pošilja. Prvi so v tem vsekakor starši. Papež Benedikt XVI je na srečanju družin dejal staršem, da so oni prvi poklicani, da verodostojno pričajo o svoji veri in krščanskem upanju. Tako bo Kristusovo oznanilo, ki ga morajo starši posredovati otrokom, ne samo neka kulturna dediščina, ampak trajno delovanje božje milosti, ki kliče človeka k osebni odgovoru.

Pri tem je gotovo za vse najprej pomembno vero želeli in jo spoznavati. Zdi se, da Slovenci premalo damo na vero in jo tudi zelo slabo poznamo. Razne mednarodne raziskave s tega področja in primerjave z drugimi narodi kažejo bolj žalostno sliko slovenske vernosti in molitve. Če smo na zunaj še dokaj trdno navezani na vero, krščansko tradicijo in Cerkev, pa se kaže, da v osebni veri in poznanju vere zadnja leta padamo. To dobro vidimo duhovniki v stiku z mladimi in s starši. Pri mnogih opazamo šibko vero, slabo poznanje njene vsebine in redko obiskovanje bogoslužja. To velja posebno za mlade generacije staršev, ki pa so še toliko bolj pomembni za versko vzgojo otrok. Svoje otroke večinoma še dajo krstiti in jih pošljejo k verouku, a na vero sami ne dajo dosti. Nekateri otroka pripeljejo k maši ali šmarnicam, sami pa ta čas gredo drugam! Kot da se to njih ne tiče, kot da je vera trening ali glasbena šola – torej nekaj, kar se zdi, da je dobro, a je le za čas otroštva in učenja. Vzgoja v veri pa je zagotovo veliko več kot trening! Je način življenja, je temeljna vrednota v življenju kristjana. Tako je zapisal blaženi Anton Martin Slomšek v enem od pastirskih pisem. »Sveta vera med nami umira, ker premalo cenimo vrednost svete vere, ker po njej ne živimo in ker brez skrbi dopuščamo, da se nevera in kriva vera med nami širi.« Če ga je bolelo že tedanje stanje, kaj bi rekel šele danes? Začetek šolskega in veroučnega leta je lepa priložnost, da se tega še bolj zavemo.

»Kaj je krščanska vera?« sprašuje Slomšek. In odgovarja: »Dar božji je, nadnaravna luč. Verovati se pravi vse za resnico imeti, kar je Bog razodel, apostoli učili in nam katoliška Cerkev verovati veli, naj bo v sv. pismu zapisano ali od ust do ust izročeno ... Koliko večji uspeh bi naše molitve imele, če bi bila naša vera bolj živa, naše upanje trdnejše. Molitev in miloščina morata biti družici.«

Letos obhajamo Slomškovo leto v spomin na 150 let od njegove smrti. Slovenski kristjani si Slomška jemljemo za zgled v življenju in v veri ter kot priprošnjika v nebesih. Ves se je razdajal za krščansko vero in slovensko kulturo, omiko. To izraža tudi njegovo življenjsko vodilo: »Sveta vera bodi vam luč, materni jezik pa ključ do zveličavne narodove omike.«

Papež Benedikt XVI. bo letos oktobra razglasil leto vere. Kristjane po vsem svetu želi spodbuditi, da bi svojo vero na novo ovrednotili, jo poživili in prečistili. Nam je lahko pri tem velik pomočnik in zgled naš prvi blaženi, škof Anton Martin Slomšek, ki je bil resnično človek globoke vere. O njej pravi tudi to: »Kdor bogastvo izgubi, veliki izgubi, kdor poštenje izgubi, še več izgubi, kdor pa vero izgubi, vse izgubi, njemu ugasne luč sredi trde noči. V posvetno zamišljeni te nevarnosti ne vidijo ... Varujte luč vere, da je sovražni veter sedanjega sveta ne ugasne! To njegovo naročilo in svarilo je vsekakor zelo aktualno tudi v današnjem slovenskem trenutku, ko se zdi, da temeljne vrednote, ki so nas stoletja držale pokonci, za mnoge izgubljajo svoj pomen.

Poživimo svojo osebno vero in se potrudimo, da bi ji tudi v družini in v drugih občestvih dali tisto mero, ki ji resnično pripada: da bi iz svoje vere v Boga iskreno živeli. Ne sebično, ampak kot nas vabi apostol Jakob, s čutom za sočloveka.

Molimo za trdno vero in zaupanje, da Bog vodi naše življenje. Naj nas skozi vsakdanje skrbi in obveznosti vodi njegova Luč, da bi mogli ljudje po nas prepoznavati njegovo Ljubezen.

Prošnje vernikov

Bratje in sestre, obrnimo se k nebeškemu Očetu v svojih potrebah in ga iskreno prosimo:

1. Prosimo te za Cerkev po vsem svetu, ki je potrebna nove gorečnosti. Pomagaj ji, da bi ostala zvesta evangeliju Jezusa Kristusa in med številnimi ponudbami tega časa vedno iskala pot, ki vodi k zveličanju.
2. Prosimo te za Cerkev na Slovenskem, ki pripravlja svoj novi pastoralni načrt: da bi v tesni povezanosti med škofi, duhovniki in vsemi sodelavci po škofijah in župnijah zavzeto iskala prave cilje in jih v medsebojnem sodelovanju tudi dosegala.
3. Prosimo te za vse slovenske vernike: pomagaj nam poglobili vero v Troedinega Boga, daj nam volje in moči, da bi jo iskreno izpovedovali in jo živeli v pravičnosti in ljubezni.
4. Prosimo te za bolne na duši ali telesu, osamljene in vse, ki so potrtega srca; poživi jim upanje vate, pomagaj jim, da bi znali storiti, kar zmorejo, in tudi nam odpiraj srce, da jim bomo pomagali.
5. Blaženega Antona Martina Slomška častimo kot zavetnika učiteljev, vzgojiteljev in katehetov. Ob začetku veroučnega leta te prosimo za starše, duhovnike, katehiste in katehistinje: pomagaj jim, da bodo v novem veroučnem letu zavzeto in uspešno oznanjali Jezusov nauk vsem, ki se spet zbirajo pri verouku in pri katehezi za odrasle.
6. Ob 150-letnici smrti blaženega Antona Martina Slomška te prosimo: blagoslavljal naš narod, ki ga je on tako ljubil in dopolni naše zaupanje vanj z željo po posnemanju njegovih kreposti ter usliši našo zaupano molitev na njegovo priprošnjo, da bo kmalu pred vesoljno Cerkvijo razglašen za svetnika.

Nebeški Oče. Zahvaljujemo se ti za zgled svetosti, ki nam ga daješ v svetnikih in blaženih. Usliši te naše prošnje in daj, da tudi mi ostanemo v tvoji ljubezni, ki živiš in kraljuješ vekomaj. Amen

MOLITEV ZA SLOMŠKOVO KANONIZACIJO

Nebeški Oče!

Blaženi škof Anton Martin Slomšek

je luč na poti našega krščanskega življenja.

Naj nas spremlja njegov zgled in podpira njegova priprošnja,
da bomo v edinosti s teboj in med seboj napredovali
v veri, upanju in ljubezni in bodo uslišane naše prošnje
za njegovo kanonizacijo.

To prosimo po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Oče naš... Zdrava Marija... Slava Očetu...

Blaženi Anton Martin Slomšek,
prosi za nas!

NEDELJA, 16. 9. 2012
Božja beseda: 24. nedelja med letom, leto B

Mag. Alojz Kačičnik

GOSPOD BOG MI POMAGA

Uvod v sveto mašo

Na Gospodov dan smo zbrani, da bomo skupaj slavili smrt in vstajenje našega odrešenika Jezusa Kristusa. Za nobenega izmed nas ni tujec. Ne poznamo ga vsi enako dolgo, a kljub temu nam vsem in vsakemu posebej danes postavlja vprašanje: »Kaj pa vi pravite, kdo sem?« Razodel se nam je. Slišali smo njegovo besedo, videli njegova dela. Sedaj nam zastavlja vprašanje: »Kdo sem jaz zate?« Če s Petrom odgovarjamo: »Ti si Kristus,« stopa pred nas podoba Odrešenika, ki ozdravlja, nasičuje, obuja mrtve, pričakovani Davidov potomec, kralj pravičnosti in miru, osvoboditelj in rešitelj svojega ljudstva. A to ni vse.

Jezus je Božji Sin, ki je razodetje Božje ljubezni do človeka. Kot Mesija nas ne odrešuje s silo, z močjo, ampak s smrtjo na križu. Razbojnikovo spreobrnjenje in stotnikova izpoved vere sta sad Kristusove ljubezni. Evharistija nas vodi na to pot.

Priznajmo, da pri reševanju perečih vprašanj revščine, lakote in socialne izključenosti raje ubiramo pot sebičnosti, moči, izključevanja kot pot služenja, odpovedi in nesebične ljubezni. Le Kristus nas more osvoboditi hudega duha, ki nas ovira, da bi stopili na pot v polnost življenja.

Nagovor

V letošnjem letu se spominjamo 150-letnice smrti bl. A. M. Slomška. Poznamo ga kot pogumnega človeka, ki je živel iz vere v troedinega Boga. V skrivnost verskega življenja sta ga začela uvajati njegova pobožna mati in domači kaplan Jakob Prašnikar, njuno delo pa so nadaljevali profesorji in duhovni voditelji Anton Zupančič, Jožef Poklukar in Matija Ahacel. Z njihovo pomočjo je osvetlil in osmislil svoje življenje in ga povsem izročil Bogu. Dojel je, da je življenje prejel od njega, zato mu ga je želel tudi posvetiti. Kot trpeči služabnik v današnji Božji besedi, je tudi Slomšek doživljal Boga kot Gospoda, ki mu pomaga (prim. Iz 50,7). O njem je veliko premišljeval in odkrival njegov pravi pomen. Kakor apostoli je ob Jezusu vedno znova utrjeval svoje spoznanje, da je Jezus Kristus, to je Odrešenik (prim. Mr 8,29). V sebi je čutil globoko željo, da ga v svojem srcu sprejme kot tistega, ki človeku prinaša možnost rešitve in ga kot Odrešenika pogumno in vztrajno oznanjuje tudi drugim ljudem.

Ko gledamo na Slomškovo življenje z vidika današnjega časa, ga občudujemo kot človeka trdne vere, neomajnega zaupanja, zanesljive trdnosti, pa tudi velike previdnosti. Spoznanja, do katerih se je dokopal in jih prepoznal kot dobra, je želel predstaviti tudi drugim ljudem in jih navdušiti, da bi jih tudi oni spoštovali ter si prizadevali za njihovo uresničevanje v vsakdanjem življenju. To mu je zelo dobro uspevalo na številnih področjih, zato ga večkrat vidimo in doživljamo kot »čudežnega človeka«, ki z lahkoto dosega cilje, ki si jih je zastavil.

A stvar ni tako preprosta. Če pogledamo Slomškovo življenje, bomo hitro ugotovili, da lahko v njem prepoznamo tudi Izaijevega trpečega služabnika, o katerem smo poslušali v današnjem berilu. Gospodov služabnik namreč sprejme Božje povabilo in mu ostane zvest tudi za ceno nasprotovanj in udarcev in če je potrebno, prinaša tudi sramotenje in zaničevanje. Njegova moč izhaja iz notranjega odnosa z Bogom, ki ga v celoti sprejema kot svojega Stvarnika in Gospoda, saj on najbolje ve, kaj je v nekem trenutku potrebno. Zato je

njegov klic vedno nekaj svetega in obvezujočega. Od tega, kar Bog pričakuje od nekoga, njegovemu služabniku ni dovoljeno odstopiti. Končno je Gospod vedno z njim in mu pomaga. Daje mu svojo pomoč, sproti ga krepča in spodbuja, da more vztrajati v njegovem klicu, četudi to od njega zahteva veliko truda in napora. Še več, Gospod mu zagotavlja, da je On sam vedno s svojim služabnikom, prav posebej takrat, ko je težko. Takrat je njegov najbolj zanesljiv sopotnik in prijatelj ter želi, naj začutimo, da je vsak od nas poklican k temu, da prav takrat ostane njegov zvesti služabnik. To ne velja samo za posebne izbrance, temveč za vsakega človeka, saj Gospod sam vabi in opogumlja: »*Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi, in jaz vam bom dal počitek*« (Mt 11,28). Čeprav je Jezus te besede izrekel v svojem času, je Izaijev Gospodov služabnik njihovo resničnost okušal, zaznal in jih zapisal že več stoletij poprej. Čutil je, da mu »*Gospod Bog pomaga*«, zato je vztrajal v tistem, kar je spoznal, da prihaja od njega.

Slomškovo zaupanje v Boga lahko primerjamo zaupanju Izaijevega trpečega služabnika, saj je bilo v njegovem življenju tudi veliko ovir in preprek, ki so predstavljale preizkus trdnosti tega zaupanja. Spomnimo se samo njegove goreče želje, da bi mogel oditi v šole in postati duhovnik, oče Marko pa je dolgo vztrajal, da mora postati njegov naslednik na kmetiji in sinove želje ni mogel prepoznati kot znamenje posebnega Božjega klica. Nato si prikličimo v spomin, kako je Slomšek trpel, ko je izvedel, da je umrla njegova ljubljena mati. Prizadelo ga je spet, ko se je z najboljšimi nameni odpravil v Senj in tam opravil predpisane študije za licej in mu jih nato v Ljubljani niso priznali za veljavne. Trpečega služabnika lahko spet prepoznamo na prvem kaplanskem mestu na Bizeljskem, kjer je imel tamkajšnji župnik zelo drugačne nazore o dušnopastirskem delu od tistih, ki jih je Slomšek nosil v sebi kot mlad in navdušen duhovnik. Iz njegovih zrelih let lahko omenimo grenko izkušnjo zavrnitve pobude za ustanovitev družbe za izdajanje dobrih in poceni knjig v slovenskem jeziku. Podobno se je zgodilo, ko je pripravljal pot za prihod gorečih redovnikov (lazaristov) v Lavantinsko škofijo, ki je bil hkrati prvi prihod teh redovnikov za takratno celotno avstrijsko državo in je spet naletel na zaviranje ter nasprotovanje. Prepuščenost samemu sebi je lahko začutil, da opravi vizitacijo vseh avstrijskih benediktinskih samostanov, ko je na koncu moral sam opraviti delo, ki je bilo prvotno zaupano trem škofom. Nove številne preizkušnje so ga spremljale ob prizadevanju za prestavitev škofijskega sedeža iz Št. Andraža v Maribor, saj nad tem niso bile navdušene ne civilne ne cerkvene oblasti. In kako ne bi končno v Slomšku prepoznali trpečega Gospodovega služabnika v njegovi bolezni, ki ga je vsaj zadnjih 10 let njegovega življenja temeljito zaznamovala in tudi povzročila njegovo prezgodnjo smrt.

V naštetih okoliščinah in v številnih drugih trenutkih, ko je tudi moral s preudarnostjo in pogumom vztrajati v odločitvah za dobro, je Slomšek ohranjal popolno zaupanje v Gospoda. Z njim je vzpostavljaj prijateljski odnos v samotni, molitvi, premišljevanju, s svetimi razpravami in pobožnim pogovorom, saj se človek »*v teh svetih urah nauči govoriti z Bogom in svetimi prebivalci nebes. To je velika korist še zlasti za tistega človeka, ki je Bogu posvečen, saj je molitev izvir milosti, korenina vseh dobrih del, odrešujoča lestev k Bogu, neranljivo orožje, protistrup grehu in krmilo vseh kreposti. Sveti Avguštín piše: 'Molitve ne potrebujemo nič manj kakor drevesa vode. Drevesa ne morejo roditi sadov, če se njihove korenine ne napoje z vodo, tako ne moremo imeti v obilici dragocenih sadov pobožnosti, če jih ne zalivamo z molitvijo. Kdor ne časti Boga in se ne raduje nenehnega pogovora z Bogom, je duhovno mrtev in brez zdrave pameti. Ne zna prav živeti, kdor ne zna prav moliti. Vse namreč zmoremo z Gospodom, brez katerega ne moremo ničesar storiti, kajti vsak dober dar in vsako popolno darilo je od zgoraj in prihaja od Očeta Luči in od vseh dobrin Darovalca. Naj se torej dviga kvišku naša molitev, navzdol pa naj prihaja Božje usmiljenje.*'«¹

¹ A. M. Slomšek, *Duhovne vaje*, Slomškova družba, Slomškova založba, Maribor 2009, str. 45-46.

Da je bilo Slomškovo zaupanje v Gospoda resnično neomajno v vsakem trenutku njegovega življenja, pa je imel še en vir: sv. obhajilo. Pogosto pristopanje k temu zakramentu ni in ne sme biti le lepa navada ampak goreča želja, da bi se tisti, ki pristopa h Gospodovi mizi, »očistil svojih nepopolnosti in se rešil svojih težav, da bi našel v svojih stiskah tolažbo, v svojih slabostih in šibkostih pa moč. Kajti 'Kdor je moje meso, ima večno življenje.' – Jn 6,54, objublja Gospod.«²

Naj v teh dneh, ko si ob praznovanju 150-letnice smrti bl. A. M. Slomška, skušamo priklicati v spomin, da »je sto slabih nagnjenj imel in jih je sprevergel v sto junaških čednosti«³, podoživimo tudi njegovo trdno zaupanje v Boga, iz katerega je črpal moč za življenje po meri zvestega Gospodovega služabnika. Amen.

Prošnje vernikov

Gospod, vate zaupamo, zato v naših potrebah izrekamo nekatere izmed številnih prošenj, da jih poslušáš in jih milostno uslišiš:

1. Gospod, pomagaj nam, da bomo vsi verni ljudje vedno zaupali vate in v Tvojo pomoč.
2. Gospod, na priprošnjo bl. A. M. Slomška nam odpri oči, da bomo v luči vere prepoznali Tebe kot Odrešenika vsakega človeka.
3. Gospod, pomagaj nam, da se bomo resnično trudili za prave duhovne dobrine in jih z navdušenjem posredovali tudi drugim ljudem.
4. Gospod, pomagaj nam, da bodo v novem katehetskem letu otroci in mladi ljudje še bolj v središču naših prizadevanj za posredovanje pravih življenjskih vrednot.
5. Gospod, pomagaj nam, da si bomo po zgledu in priprošnji bl. A. M. Slomška na vsakem koraku življenja prizadevali za resnično veselje in optimizem.
6. Gospod, prosimo Te tudi za to, da bi bil bl. A. M. Slomšek kmalu potrjen za svetnika in se mu bodo mogli priporočati vsi člani Cerkve kot vzorniku in priprošnjiku v svojih potrebah.
7. Gospod, sprejmi naše rajne brate in sestre v nebeško kraljestvo in jim nakloni svoje bogato plačilo za vse dobro, ki so ga storili v svojem življenju.

Nebeški Oče! Blaženi škof Anton Martin Slomšek je luč na poti našega krščanskega življenja; naj nas spremlja njegov zgled in podpira njegova priprošnja, da bomo v edinosti s teboj in med seboj napredovali v veri, upanju in ljubezni in bodo uslišane naše prošnje za njegovo kanonizacijo. To prosimo, po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

² A. M. Slomšek, *Kruh življenja*, Slomškova družba, Slomškova založba, Maribor 2009, str. 58.

³ F. Sušnik, Govor v čast škofa Antona Martina Slomška, objavljeno v: M. Herman, ur., *Drobtinice s Slomškove Ponikve. Zbornik ob dvestoletnici Slomškovega rojstva*, Župnijski urad Ponikva, Ponikva 2000, str. 78.

MOLITEV ZA SLOMŠKOVO KANONIZACIJO

Nebeški Oče!

Blaženi škof Anton Martin Slomšek

je luč na poti našega krščanskega življenja.

Naj nas spremlja njegov zgled in podpira njegova priprošnja,
da bomo v edinosti s teboj in med seboj napredovali
v veri, upanju in ljubezni in bodo uslišane naše prošnje
za njegovo kanonizacijo.

To prosimo po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Oče naš... Zdrava Marija... Slava Očetu...

Blaženi Anton Martin Slomšek,
prosi za nas!

SLOMŠKOVA NEDELJA: 23. september 2012
Božja beseda: 25. nedelja med letom, leto B

Dr. Marjan Turnšek, mariborski nadškof metropolit

SVETOST PRENAVTLJA SVET

Uvod v sveto mašo

Jutri bo poteklo natanko sto petdeset let, odkar so po lavantinsko-mariborski škofiji odmevali mrliški zvonovi in razglašali blaženo smrt nadpastirja Antona Martina. Dr. Davorin Trstenjak je ob tem zapisal, da so privabljali v cerkve množice vernikov, ki so se priporočali njegovi priprošnji, saj je verno ljudstvo čutilo, da je Slomšek »živel sveto in pobožno življenje in je bil za nas pravi apostol«. 19. septembra smo se z velikim veseljem spominjali, da je Cerkev po bl. papežu Janezu Pavlu II. to prepričanje, ki do leta 1999 ni prenehalo, potrdila z razglasitvijo Slomška za blaženega kot prvo stopnjo na poti do svetništva. Da bi nam praznovanje jutrišnje obletnice pomagalo na poti naše svetosti, preglejmo svoje življenje v duhu Jezusove besede iz današnjega evangelija: »Če kdo hoče biti prvi, naj bo izmed vseh zadnji in vsem služabnik« (Mr 9,35). Priznajmo in obžalujmo svoje grehe.

Nagovor

Bl. Slomšek nas ob jubileju svoje blažene smrti vabi, da poživimo zavest in željo po svetosti. Sam je svetništvo dojemal kot način življenja, ki Bogu omogoči, da človeku podari milost nebes. Nad nebesi je bil preprosto očaran sicer ne bi zapisal: »Naj velja, kar hoče, nebesa morajo biti naša. Bog nam pomagaj – Bog nam jih daj!« Pogosto je o njih pridigal, pogosto je za zgled postavljaj najrazličnejše svetnike, zlasti otrokom, da bi se kot on sam ob njihovem svetem življenju vneli za svetost. Zato je v duhu tudi tako »gorel«, da je mnoge »vnel« za krepost in svetost in da s svojo živo navzočnostjo med nami to še vedno počne.

Geslo jubilejnega Slomškovega leta »Svetost prenavlja svet«, ki je tudi geslo Slomškove nedelje, nas želi usmeriti v najpomembnejše v življenju kristjana, ki je postati svetnik in s tem vplivati na življenje okoli sebe, da se okoliščine pričenjajo prenavljati po Božji volji, ne zgolj po človeškem hrepenenju ali hotenju.

Sveti človek se najprej napaja ob Božji besedi in se pusti učiti edinemu Učeniku, Jezusu Kristusu. V današnjem evangeljskem odlomku nas uči: »Sin človekov je izroččen v človeške roke in ga bodo umorili, ko pa bo umorjen, bo po treh dneh vstal« (Mr 9,31). To je srčika Jezusovega poučevanja učencev in s tem samo središče naše vere, saj v njem Jezus izrazi vso težo greha in vso moč Božje ljubezni, ki na smrt kot posledico greha odgovori z vstajenjem od mrtvih. Marko dodaja, da učenci tega niso razumeli, a so se ga bali vprašati. Rajse so ostali tiho in se pričeli pogovarjati, kateri med njimi je največji (prim. Mr 9,32.34). In ko jih Jezus kasneje povpraša o njihovem pogovoru med potjo, molčijo. Ne razumejo, bojijo se ga vprašati in molčijo – strah, gluhost in nemost. Kakor da imajo gluhega in nemega duha, ki vanje polaga besedo sebičnosti, ki usmerja v iskanje lastnega jaza in ob tem izgubi samega sebe, drugega in Boga. Kdor želi postati večji, se ne čuti ljubljenega, se ima za nevrednega in nepomembnega. Jezus pa svetuje, da namesto pohlepa po tem, da bi prednjačili v imetju,

oblasti in ugledu, izberemo služenje malemu človeku: »Če kdo hoče biti prvi, naj bo izmed vseh zadnji in vsem služabnik« (Mr 9,35).

V luči gesla »Svetost prenavlja svet« je to pravzaprav Jezusov »program« svetniškega življenja, ki v resnici prične postavljati stvari tega sveta »na glavo« in svet prenavlja na bolje od znotraj. Si želite postati svetniki? Kako si to konkretno predstavljate zase? Duhovna vzgoja vodi do svetništva. Prav v svetosti, ki je vedno unikat, ne serijski izdelek, ker je deležnost pri Božji svetosti, se človek najbolj vsestransko uresniči. Vsi poznamo umetniška dela, ki prikazujejo svetniške like. In po čem na njih prepoznamo svetnika? Po svetniškem siju. Tako umetnik z likovnim izrazom pokaže, da so ti ljudje tako živeli svoje vsakdanje življenje, da je iz njihovih vsakdanjih opravil sijalo nekaj svetega. Ljudje so ob njih enostavno čutili, da Bog je, ne da bi jim bilo treba kaj dokazovati, in zahrepeneli so po prenovitvi na bolje. Z Božjo ljubeznijo so tako preželi svojega duha, da je neovirano sijala "skozi" duševne in telesne sposobnosti. Da pa do tega pride, se mora človek marsičesa očistiti. Duhovnosti - svetosti se ni mogoče enostavno naučiti, ampak se je treba bolj priučiti in pri tem bi moralistati ustvarjalni in osebni. Uporabim vse, kar mi pomaga, drugo opustim. Tako kot odeja, če ne greje, ni več odeja. Tudi v duhovnosti velja, da ne gre človeka krojiti po plašču ampak plašč po človeku.

Preko kreposti sveti človek budi v drugih "sveto domotožje". To je domotožje po uresničenju samega sebe, tako da bi tudi sam bil podobno prosojen za Boga, končno je to domotožje po nebesih, kjer smo doma. Veliki cerkveni očetje so nam iz lastne izkušnje in tradicije Cerkve izluščili nekaj kriterijev duhovne rasti, ki ob upoštevanju različnosti še vedno veljajo. Z njihovo pomočjo lahko vsaj do neke mere "izmerimo" svojo svetost. Poglejmo si jih malo pobliže:

- "pogled Ljubezni" na samega sebe: tak pogled ima vedno pred očmi celoto in ne le dela; duhovni človek je odličen poslušalec samega sebe; torej se ne izgublja v malenkostih in posameznostih, ampak vidi vse tako, kot »vidi« Bog;
- ponižnost: biti v drži odprtosti in priznanja drugega; "pustiti si kaj reči" tudi od drugih; Bog po vsakem človeku lahko kaj spregovori; to pomeni, imeti o sebi realno mnenje;
- usmiljenje: duhovni človek je usmiljen do soljudi, ker je najprej sam sebe doživel kot grešnika, ki mu je po Božjem usmiljenju odpuščeno;
- pri duhovnem človeku ni razvita ena sama krepost, morda celo v izredni meri, drugih pa sploh ne bi bilo zaznati, ampak se pri njem uresničujejo in povezujejo vse kreposti med seboj;
- brezstrastnost (apatheia): duhovna oseba je tista, na katero slabo (zlo) nima več velikega oz. prevladujočega vpliva; slabo zanjo enostavno ni več privlačno;
- ljubezen do drugih in do sveta: z istim pogledom Ljubezni kot gleda na sebe, gleda tudi na vse okoli sebe, ljudi in stvari;
- ljubezen do sovražnikov: mnogi postavljajo prav to krepost kot najvišjo obliko duhovne zrelosti; ko ti sovražnik postane prilika, da se spomniš Boga, priložnost za molitev, za prošnjo zanj, za odpuščanje - takrat si zares duhoven; ko vse storiš tudi za njegovo odrešenje, ki je večna dobrina – zoriš v svetnika;
- duhovno "spominjanje": svetnik se vedno in v vsem spominja tiste Ljubezni, v kateri že živi vse, kar bo vstalo od mrtvih.

Če po teh »kriterijih« premerimo življenje bl. škofa Antona Martina, lahko ponovno izpovemo, da smo prepričani v njegovo svetost, zato bomo še bolj vneto molili, da jo tudi nebesa potrdijo še z enim čudežem. Zato je tudi njegovo delovanje v marsičem prenovilo takratni svet. Praznovanje 150. obletnice njegove smrti naj nam pomaga, da bomo s svojim svetim življenjem vplivali na pomembne odločitve v naših družinah, domovini in v širnem svetu ter doprinesli svoj delež pri prenavljanju sveta, ki tiči v večplastni krizi. A rešitev se mora vedno pričeti pri prenavljanju osebne krize duhovnega življenja, kar nato nujno

pozitivno vpliva na vsa druga področja kriz v medčloveških odnosih. Slomšek nam spet kliče v zavest, da se svet, ki je pozabil na Boga in je iz vsakdanjega zavedanja izrinil razodeto resnico o človekovi presežnosti, slabo piše. Zato nas obhajanje 150-letnice njegove blažene smrti vabi, da s poglobljeno osebno vero in z njenim občestvenim izrazom pogumno vrnemo mesto Bogu v osebni in družinski življenju ter s tem tudi v družbenem.

Zato naj ob koncu še enkrat zastavim vprašanje: In ti? Bi rad postal svetnik? Jaz si zelo želim, naj stane, kar hoče! Amen!

Prošnje za vse potrebe

Bratje in sestre, udje svete Cerkve smo, postavljeni na temelj, ki so ga položili apostoli in njihovi nasledniki z oznanjevanjem evangelija. Iskreno in ponižno prosimo nebeškega Očeta, naj usliši naše prošnje!

1. Nebeški Oče, blaženi škof Anton Martin Slomšek je bil pastir in učitelj Božjega ljudstva, prosimo te za papeža Benedikta XVI., za naše škofe in vse pastirje Cerkve, naj nas uspešno vodijo na pota nove evangelizacije.
2. Na priprošnjo blaženega škofa Slomška naj si v tem pastoralnem letu še bolj prizadevamo izpolnjevati zapoved ljubezni in edinosti, ki je razpoznavno znamenje Kristusovih učencev.
3. Blaženi škof Slomšek si je veliko prizadeval za nove duhovne poklice; podeli duha velikodušnosti našim mladim, da se bodo pogumno odločali za apostolsko delo v duhovniškem, redovniškem in misijonarskem poklicu.
4. Prosimo za katehete, učitelje, vzgojitelje in vse, ki imajo blaženega Slomška za svojega zavetnika, naj v njegovem duhu opravljajo svoje poslanstvo, da nam bo sveta vera luč, materni jezik pa ključ do zveličavne narodove omike.
5. Dobri Bog, veselimo se Slomškove beatifikacije in njenih sadov, podeli nam milost, da bomo vredni tudi njegove kanonizacije.
6. Vsem umrlim, ki si jih poklical k sebi, podeli bogato plačilo v večni sreči, poveličanju in slavi.

Nebeški Oče, milostno usliši te in vse druge naše prošnje, da bomo – kakor mladike na vinski trti – ostali neločljivo povezani s tvojim Sinom in obrodili obilo sadu v tvoje poveličanje, sebi pa v zveličanje. Po Kristusu našem Gospodu. Amen.

MOLITEV ZA SLOMŠKOVO KANONIZACIJO

Nebeški Oče!

Blaženi škof Anton Martin Slomšek

je luč na poti našega krščanskega življenja.

Naj nas spremlja njegov zgled in podpira njegova priprošnja,

da bomo v edinosti s teboj in med seboj napredovali
v veri, upanju in ljubezni in bodo uslišane naše prošnje
za njegovo kanonizacijo.

To prosimo po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Oče naš... Zdrava Marija... Slava Očetu...

Blaženi Anton Martin Slomšek,
prosi za nas!

SLOMŠKOVA TRIDNEVNICA

1. Slomšek nam je luč vere, upanja in ljubezni - 1982 (Jože Vesenjajk)
2. Slomšek – apostol slovenskega ljudstva - 1983 (Jože Vesenjajk)
3. Slomšek in sveto pismo - 1984 (Viljem Pangerl)
4. Slomšek – apostol cerkvene edinosti - 1985 (Jože Vesenjajk)
5. Slovenski kristjan, narodna kultura in škof A. M. Slomšek – 1986 (Jože Vesenjajk)
6. Slomšek nas uči prav obhajati sveto evharistijo – 1987 (Jože Vesenjajk)
7. Slomšek – dušni pastir božjega ljudstva – 1988 (Jože Vesenjajk)
8. Slomšek – učitelj po Jezusu Kristusu – 1989 (Jože Vesenjajk)
9. Družina – Slomškova skrb – 1990 (Jože Vesenjajk)
10. Slomškov jubilejni triptih - 1991 (Viljem Pangerl)
11. Pastori optimo (ob 130 letnici smrti) – 1992 (Viljem Pangerl)
12. Božji služabnik – 1993 (dr. Marjan Turnšek – Viljem Pangerl – Miha Herman)
13. Slomšek prosi matere in očete za pomoč – 1994 (dr. Marjan Turnšek)
14. Slomškova največja ljubezen – sv. katoliška cerkev – 1995 (Viljem Pangerl)
15. Slomšek – škof (ob 150-letnici posvečenja) – 1996 (Viljem Pangerl)
16. Nebesa morajo biti naša – 1997 (Viljem Pangerl)
17. Vsi Slomškovi spomeniki – 1998 (Viljem Pangerl)
18. S Slomškom na pot svetosti – 1999 (Miha Herman, Jože Goličnik)
19. Evharistija – kruh novega življenja – 2000 (dr. Marjan Turnšek)
20. Odrini na globoko – 2001 (Jože Goličnik)
21. Čas nam prinaša nove naloge – 2002 (Jože Planinšek CM)
22. Evropska razsežnost Slomškovega dela – 2003 (dr. Franc Kramberger, Jože Goličnik)
23. Slomšek – luč za tretje tisočletje - 2004 (dr. Stanislav Lipovšek, dr. Marjan Turnšek, Miha Herman)
24. Kdor hoče koga vneti, mora sam goreti – 2005 (Ernest Berložnik, Alojz Vicman, Miha Herman)
25. Vse za večjo čast božjo in zveličanje duš - 2006 (dr. Franc Kramberger, dr. Jožef Smej, Jože Goličnik)
26. Kristus luč mojega življenja – 2007 (mag. Alojzij Kačičnik, Vlado Bizjak, Jože Goličnik)
27. Materin nauk – otroku jutranja zarja – 2008 (Miha Herman, dr. Peter Štumpf, Jože Kužnik)
28. Slomšek – pastir prihodnosti – 2009 (dr. Franc Kramberger, dr. Stanko Lipovšek, Jože Kužnik)
29. Kdor ubogim daruje, Bogu posojuje – 2010 (dr. Franc Kramberger, dr. Marjan Turnšek, Miha Herman, Jože Goličnik)
30. Za zveličavno narodovo omiko – 2011 (dr. Franc Kramberger, dr. Stanislav Lipovšek, dr. Ivan J. Štuhec, Jože Faganel in Jože Planinšek)
31. Svetost prenavlja svet – 2012 (dr. Marjan Turnšek, Jože Goličnik, Miha Herman, mag. Alojz Kačičnik)